

Eine Bewegung, ein Schwingen,
ein Rascheln, ein Brummen,
ein Oben, ein Unten, ein Wenden und Drehen,
dann Ruhen und Warten und Lauschen

Ein Klicken und Klirren und
Knacken und Knarzen und Lachen
und Licht das in die Dunkelheit fällt
und flackernd größer und größer wird

Es rüttelt und ruckt, hüpf't hin und her,
unter blankem Blau vor und zurück,
in gelber Wärme aus wechselnden Winkeln,
mit zartem Ziehen und kräftigen Griffen

Etwas wird weit, macht sich los, steigt
empor durch sich selbst, weiß wer
riecht und wer hört und wer sieht; und wem die
Blicke gelten die es spürt

Wann ist die Zeit in der ich bin,
wann spielt diese Melodie?
Wann ist die Zeit in der ich bin,
wie oft wird es noch hell?
Wann ist die Zeit in der ich bin,
wie lange hält sie an?

Bimmelnd beginnt die erste Melodie den Tag
der mit Sprengstoff des Nachbarn zu Ende geht
blechern sirren Roller mit jungen Kerlen vorbei
mit den losen Köpfen stolz in Lärm und Benzin

Kleine Taubenschwärme kreuzen über dem Viertel
fliegen nach Hause zu den Kanaris, der Nachtigall,
wo ein alter Mann einer der letzten ist der mit den
schnellsten von ihnen noch immer Preise gewinnt

Der alte Ford Fiesta wird nur mit Vollgas betrieben
gnadenlos über das aufgeworfene Pflaster gejagt
der Rost blüht wie auch die Tattoos verschwimmen
unter Jahrzehnten des hart seins gegen das Leben

Unvergleichliche Farben, hypnotisierende Muster
sind seit mehr als achtzig Jahren Familiengeschäft
sein Sohn ist jetzt Chef und er hat manchmal Zeit für die Pferde
nur springen wie früher als Champion geht nicht

Schnaps, Wein, Bier, was trinken die Menschen?
Viel, sagt der Mann im Weinhaus hinter dem Tresen
und lacht, denn wenn einer Bescheid weiß dann er
mehr als ein halbes Jahrhundert ist der Laden schon hier

Seit vierzig Jahren kommt Paolo jede Woche aus Tilburg
mit guter Laune und sechs Metern billigen Leders
wenn er lacht kommt sein Bauch in Bewegung
kugelförmig von Würstchen in Teig, ein Euro das Stück

Mit vier Jahren ist Laurens aus Indonesien gekommen,
damals, in der Mitte des letzten Jahrhunderts
seine Heimat ist hier, doch beim Geruch einer Mango
oder mit den Füßen im Meer fühlt er sich noch immer verbunden

Patrick war als Erster da und kennt einfach jeden
spendiert Bier trinkt nur Cola lässt die Finger von Drogen
er kennt sich aus in Geschichte, hat alle Bücher gelesen
jedes erzählt seine Wahrheit, deine musst du selbst finden

An seinem letzten Tag nach einundvierzig Jahren
blickt Giel zurück voller Glück und lacht ohne Wehmut
er hat der Stadt geholfen zu wachsen, lebendig zu bleiben
mit Geschichte die im Jetzt ihre Fortsetzung findet

Die Menschen die vor uns waren und ihre Geschichten
sind verborgen in Dingen, begraben in Erde und Zeit
Punkte auf der Linie die wir heute beschreiten sagt Theo
wer wir sind heißt zu fragen wo kommen wir her

Wo ist der Ort an dem ich bin,
wohin weht dieser Wind?
Wo ist der Ort an dem ich bin,
wohin strahlt dieses Licht?
Wo ist der Ort an dem ich bin,
wonach schmeckt diese Luft?

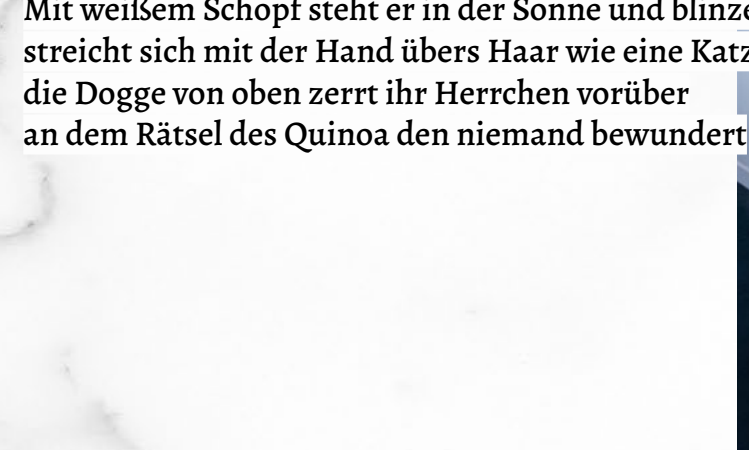
Es gibt keinen Kaffee bei der Cafeteria und
es gibt auch keinen Kaffee beim Coffeshop
es gibt Pommes und Soße und was zu rauchen
und Nachbarn die grüßen beim Bierchen vorm Haus

Auf grünem Tuch küssen sich klackend die Kugeln
mit raffiniertem Effekt zur Karambolage geschickt
hochkonzentriert wird verloren oder gewonnen
und danach gemeinsam bei Bier philosophiert

Man zeigt sich und grüßt, Küsschen fliegen überall hin
zwischen Blumen und Früchte, Fleisch, Käse und Fisch
ist selbst prächtig gewandert und riecht ganz köstlich
um präsentabel zu sein auf dem samstäglichem Markt

Die Federn des Trampolins nützen Stunde um Stunde
unter den Sprüngen unermüdlicher Kinder
ihre Väter nicken leise herüber und tänzeln verlegen
mit schüchterner Neugier in Pantoffeln herum

Mit weißem Schopf steht er in der Sonne und blinzelt
streicht sich mit der Hand übers Haar wie eine Katze beim Putzen
die Dogge von oben zerrt ihr Herrchen vorüber
an dem Rätsel des Quinoa den niemand bewundert

Marco sagt, er hat gleich wieder Arbeit gefunden
und einen Kollegen der mit ihm Italienisch spricht
in seinem Alter tut er sich schwer mit der Sprache
doch das Radrennfahrerkostüm passt ihm perfekt

Riky hat den Kopf voller Locken, selbstbewusst grau
wie das Rot ihrer Nägel und das Orange ihres Anzugs
aus Leder so wild wie sie mal war oder noch ist
was eine Wespe bestätigt mit eifersüchtigem Stich

Reggie strahlt mehr als die Wand die er streicht
und lacht er sei Maler aber die Künstler dort drüben
und meint Thané, Peter und Vince die sich freuen
dass wenigstens einer hier weiß was sie tun

Jurre ist Praktikant bei der Zeitung, studiert Journalismus
recherchiert, interviewt, lernt eine Story zu schreiben
fährt mit dem Kopf durch eine Stadt voller Gefahren
in der Welt der Thriller die er vorhat zu schaffen

Sie kommen zu zweit, die Operation kompliziert
Bij die Populieren wird ein Herz transplantiert
noch gibt es die Straße, noch lebt das Haus,
dank Corry, Lucia, Wanda, Florence

Wer sind die, die bei mir sind,
wessen Blicke treffen mich?
Wer sind die, die bei mir sind,
wessen Worte rühren mich?
Wer sind die, die bei mir sind,
wessen Hände streifen mich?

Florence gräbt leise morgens die Erde um,
flüstert mit der Harke das Unkraut hinaus, zeigt
die Zwiebeln, den Knoblauch, den Rosmarin
und vergisst zwischen freudigen Händen den Tee

Jan träumt von Booten und Corry vom Landgut,
groß genug für ihre Ideen und mit Platz für die Pferde
die nur da wären um sie zu umarmen wie Nietzsche
und unter Tränen ein wenig verrückt zu werden

Heidi musste mit sieben den Haushalt besorgen
die Wäsche, die Kahlen, da war nichts mit Lernen
zwei Mädels, vier Jungs hat sie selbst großgezogen
jetzt ist Mittag mit Pudding für fünf Euro ein Luxus

Wim zähmt die Katzen und pöbelt sie auf
und gibt seine Rente für ihre Versorgung aus
bringt hüpfend per Scootmobiel Essen auf Rädern
und Frankfurter Würstchen im Glas für den Künstler

Vincents Welt ist das kleine große freie Theater
im Bauch eines Schiffs das vor Freude vibriert
wenn die Lichter und Farben und Körper pulsieren
stellt er sich an Deck und hält das Unwetter fern

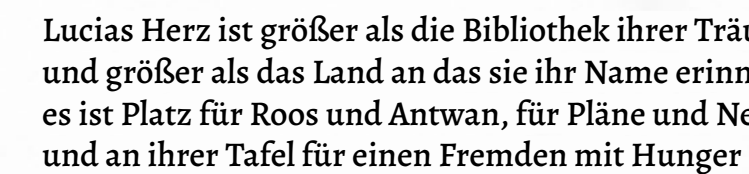
Für Wanda steht das Riesenrad still und
das Klavier bleibt trotz Flügels am Boden
sie lacht und sagt sie hat Angst vor der Höhe
und wir hier unten sind dankbar darum

Antwan ist halb Niederländer, halb Deutscher und
mindestens halb Italiener, vor allem ein Sturkopf
ob er einen Teich ausgräbt oder schlagartig umfällt
er kämpft, steht auf, ist immer noch da

Waad kommt aus Aachen, Eltern und Bruder besuchen
müde von der Schicht und seinen vier kleinen Kindern
wäscht er noch abends den Wagen und lässt die zwei Großen,
Juvan und Stella, voll Sanftmut glauben sie würden ihm helfen

Lucias Herz ist größer als die Bibliothek ihrer Träume
und größer als das Land an das sie ihr Name erinnert
es ist Platz für Roos und Antwan, für Pläne und Neues,
und an ihrer Tafel für einen Fremden mit Hunger

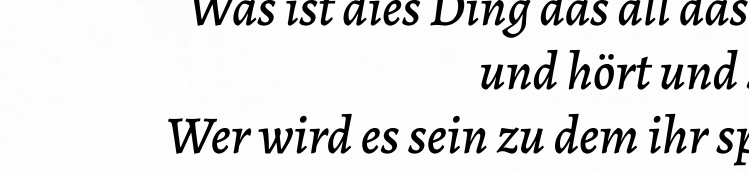
Avista ist ihr Name und die Aussicht nicht schlecht
denn mit neunzehn Jahren ist sie schon ihr eigener Chef
hier auf der Schönheitsmeile wie der Coiffeur nebenan
der fragt ob da jemand drin ist, ich will rufen, ja ich!

Wie ist dies Ding das all das riecht
und hört und spricht?
Wer wird es sein zu dem ihr sprecht,
den ihr anseht und berührt?
Welchen Namen gebt ihr mir
als einen unter euch?

Wie riekt es alles?
Voor wie zijn de blikken,
de stemmen en handen?
Welke naam zal ik krijgen
om tussen jullie te zijn?

Een beweging, een zwaai,
een geritsel, een gezoem,
een op, een neer, een wenden en draai,
dan rusten en wachten en luisteren

Een klikken en rinkelen en
knakken en kraken en lachen
en licht dat in de duisternis valt
en flakkerend groter en groter wordt

Het ruikt en springt, wordt geschud
heen en weer onder een strak blauwe hemel,
in gele warmte vanuit hoeken die wisselen,
met zachte druk en sterke grip

Iets wordt breed, maakt zich los, stijgt
door jezelf naar boven, weet wie
ruikt en wie hoort en wie ziet; en aan wie
zijn deze blikken gericht

Wanneer is de tijd waarin ik ben,
wanneer speelt deze melodie?
Wanneer is de tijd waarin ik ben,
hoe vaak wordt het nog licht?
Wanneer is de tijd waarin ik ben,
hoe lang zal het nog duren?

Rinkelend begint de eerste melodie de dag
dat eindigt met explosies in de buurt
blikkend zoemen scooters met jonge kerels voorbij
met hun losse hoofden trots in lawaai en benzine

Kleine zwermen duiven kruisen over de wijk
vliegen naar huis naar de kanaries, de nachtegaal,
waar een oude man één van de laatste is die
met de snelste van hen nog steeds prijzen wint

De oude Ford Fiesta wordt alleen met vol gas bestuurd
genadeloos over het opgeworpen plaveisel gejaagd
de roest bloeit evenals de tatoeages vervagen
onder decennia van hard zijn tegen het leven

Onvergelijkbare kleuren, hypnotiserende patronen
zijn al meer dan tachtig jaar het familiebedrijf
zijn zoon is nu de baas en hij heeft soms tijd voor de paarden
alleen springen zoals de kampioen van vroeger werkt niet

Jenever, wijn, bier, wat drinken de mensen?
Veel, zegt de man in het wijnhuis achter de toonbank
en lacht, want als iemand het weet is hij het
meer dan een halve eeuw is de winkel al hier

Paolo komt al veertig jaar lang wekelijks uit Tilburg
met een goed humeur en zes meter goedkoop leer
als hij lacht beweegt zijn buik op en neer, heen en weer
rond van worstjes in deeg, één euro per stuk

Laurens kwam uit Indonesië toen hij vier jaar oud was,
in het midden van de vorige eeuw
zijn thuis is hier, maar bij de geur van een mango
of met zijn voeten in de zee voelt hij zich nog steeds verbonden

Patrick was er eerst en hij kent iedereen
trakteert op bier maar drinkt cola, rookt alleen sigaretten
hij kent de geschiedenis, heeft alle boeken gelezen
elk vertelt zijn waarheid, je moet de jouwe zelf vinden

Op zijn laatste dag na eenenveertig jaar
kijkt Giel terug vol geluk en lacht zonder weemoed
hij hielp de stad te groeien, in leven te blijven
met een geschiedenis die voortduurt in het nu

De mensen die vóór ons waren en hun verhalen
zijn verborgen in dingen, in de tijd en de aarde
punten op de lijn waar we vandaag op lopen
wie we zijn heet vragen waar we vandaan komen zegt Theo

Waar is de plaats waar ik ben,
waar deze wind naartoe waait?
Waar is de plaats waar ik ben,
waar dit licht naartoe schijnt?
Waar is de plaats waar ik ben,
waarnaar smaakt deze lucht?

Er is geen koffie in de cafetaria en
er is ook geen koffie in de coffeshop
er zijn frieten en saus en iets om te roken
en burens voor het huis die groeten met bier

Op groen doek de ballen elkaar klickend kussen
naar de karambolage gestuurd met een subtiel effect
zeer geconcentreerd is verloren of gewonnen
en daarna over bier samen gefilosofeerd

Je laat je zien en gooit kusjes naar alle kanten
tussen bloemen en fruit, vlees, kaas en vis
bent zo prachtig gekleed en ruikt echt heerlijk
om toonbaar te zijn op de zaterdagmarkt

De veren van de trampoline kreunen uur na uur
onder de sprongen van een onvermoeibaar kind
zijn vader knikt licht hiernaar toe en danst verlegen
in pantoffels met schuchtere nieuwsgierigheid

Hij staat in de zon met witte haardos en knippert
en streeft zijn haar als een kat die zich wast
de hond van verderop slaapt zijn baasje
langs het raadsel van de quinoa dat niemand bewondert

Marco zegt dat hij weer werk heeft gevonden
en een collega die Italiaans met hem spreekt
op zijn leeftijd heeft hij een probleem met de taal
maar het kostuum vol van de wielrenner past hem perfect

Riky heeft het hoofd vol van lokken, zelfbewust grijs
zoals het rood van haar nagels en het oranje van haar pak
van leer zo wild als zij eens was of nog is
wat een weesp bevestigt met een afgunstige steek

Reggie straalt meer dan de muur die hij verft
en lacht hij is schilder maar de kunstenaars daar
en wijst naar Thané, Peter en Vince
die blij zijn dat iemand hier weet wat ze doen

Jurre is stagiair bij de krant, studeert journalistiek
onderzoekt, interviewt, leert een story te schrijven
rijdt met zijn hoofd door een stad vol van gevaar
in de wereld van thrillers die hij wil verzinnen

Ze komen in tweeën, de operatie is gecompliceerd
Bij de Populieren wordt een hart getransplanteerd
er is nog de straat, er is nog het huis,
dankzij Corry, Lucia, Wanda, Florence

Wie zijn de anderen die bij mij zijn,
wiens ogen mij ontmoeten?
Wie zijn de anderen die bij mij zijn,
wiens woorden mij roeren?
Wie zijn de anderen die bij mij zijn,
wiens handen mij raken?

Florence graaft 's morgens stil de aarde om,
fluitert met de hark het onkruid uit, ziet zien
de uien, de knoflook, de rozemarijn
en vergeet tussen vrolijke handen haar thee

Jan droomt van boten en Corry van een landgoed,
groot genoeg voor haar ideeën en met plaats voor de paarden
die er alleen zullen zijn om ze te omhelzen zoals Nietzsche
en om met tranen een beetje gek te worden

Heidi moest als kind voor het huishouden zorgen
het was, de kolen, geen kans om te leren
twee meisjes, vier jongens heeft ze zelf opgevoed
nu vijf euro voor een lunch is bijna een luxe

Wim temt de katten en geeft hem voer
en voor hun zorg besteedt hij zijn pensioen
hij brengt voedsel op wielen met zijn scootmobiel
en frankfurter worstjes voor de kunstenaar

Vincent's wereld is het kleine grote vrije theater
in de buik van een schip dat van vreugde vibreert
wanneer de lichten en kleuren en lichamen pulsieren
gaat hij staan op het dek om de storm af te weren

Voor Wanda staat het reuzenrad stil en
de piano blijft ondanks vleugel op de grond
ze lacht en zegt dat ze hoogte-vrees heeft
en wij hier beneden zijn dankbaar daarvoor

Antwan is half Nederlands, half Duits en
ten minste half Italiaans, een koppige man
of hij nu een vijver opgraft of plotseling omvalt
hij heeft, hij staat op, hij is er nog steeds

Waad komt uit Aken, bezoekt ouders en broer
smoe van zijn dienst en van vier kinderen
hij wast nog de auto en laat de twee grote
zachtmoedig geloven dat ze hem helpen

Lucia's hart is groter dan de bibliotheek van haar dromen
en groter dan het land waar haar naam haar aan herinnert
er is plaats voor Roos en Antwan, voor tuinen en plannen
en voor een vreemde met honger om aan haar tafel te zitten

Avista is haar naam en het uitzicht is niet slecht
want ze is haar eigen baas, al met negentien jaar
hier op de schoonheidsmeil zoals de kapper ernaast
die vraagt of er iemand binnen is, ik wil schreeuwen, ja ik!

Was ist dies Ding das all das riecht
und hört und spricht?
Wer wird es sein zu dem ihr sprecht,
den ihr anseht und berührt?
Welchen Namen gebt ihr mir
als einen unter euch?

Wie ruikt dat alles?
Voor wie zijn de blikken,
de stemmen en handen?
Welke naam zal ik krijgen
om tussen jullie te zijn?

Een beweging, een zwaai,
een geritsel, een gezoem,
een op, een neer, een wenden en draai,
dan rusten en wachten en luisteren

Een klikken en rinkelen en
knakken en kraken en lachen
en licht dat in de duisternis valt
en flakkerend groter en groter wordt

Het ruikt en springt, wordt geschud
heen en weer onder een strak blauwe hemel,
in gele warmte vanuit hoeken die wisselen,
met zachte druk en sterke grip

Iets wordt breed, maakt zich los, stijgt
door jezelf naar boven, weet wie
ruikt en wie hoort en wie ziet; en aan wie
zijn deze blikken gericht

Wanneer is de tijd waarin ik ben,
wanneer speelt deze melodie?
Wanneer is de tijd waarin ik ben,
hoe vaak wordt het nog licht?
Wanneer is de tijd waarin ik ben,
hoe lang zal het nog duren?

Rinkelend begint de eerste melodie de dag
dat eindigt met explosies in de buurt
blikkend zoemen scooters met jonge kerels voorbij
met hun losse hoofden trots in lawaai en benzine

Kleine zwermen duiven kruisen over de wijk
vliegen naar huis naar de kanaries, de nachtegaal,
waar een oude man één van de laatste is die
met de snelste van hen nog steeds prijzen wint

De oude Ford Fiesta wordt alleen met vol gas bestuurd
genadeloos over het opgeworpen plaveisel gejaagd
de roest bloeit evenals de tatoeages vervagen
onder decennia van hard zijn tegen het leven

Onvergelijkbare kleuren, hypnotiserende patronen
zijn al meer dan tachtig jaar het familiebedrijf
zijn zoon is nu de baas en hij heeft soms tijd voor de paarden
alleen springen zoals de kampioen van vroeger werkt niet

Jenever, wijn, bier, wat drinken de mensen?
Veel, zegt de man in het wijnhuis achter de toonbank
en lacht, want als iemand het weet is hij het
meer dan een halve eeuw is de winkel al hier

Paolo komt al veertig jaar lang wekelijks uit Tilburg
met een goed humeur en zes meter goedkoop leer
als hij lacht beweegt zijn buik op en neer, heen en weer
rond van worstjes in deeg, één euro per stuk

Laurens kwam uit Indonesië toen hij vier jaar oud was,
in het midden van de vorige eeuw
zijn thuis is hier, maar bij de geur van een mango
of met zijn voeten in de zee voelt hij zich nog steeds verbonden

Patrick was er eerst en hij kent iedereen
trakteert op bier maar drinkt cola, rookt alleen sigaretten
hij kent de geschiedenis, heeft alle boeken gelezen
elk vertelt zijn waarheid, je moet de jouwe zelf vinden

Op zijn laatste dag na eenenveertig jaar
kijkt Giel terug vol geluk en lacht zonder weemoed
hij hielp de stad te groeien, in leven te blijven
met een geschiedenis die voortduurt in het nu

De mensen die vóór ons waren en hun verhalen
zijn verborgen in dingen, in de tijd en de aarde
punten op de lijn waar we vandaag op lopen
wie we zijn heet vragen waar we vandaan komen zegt Theo

Waar is de plaats waar ik ben,
waar deze wind naartoe waait?
Waar is de plaats waar ik ben,
waar dit licht naartoe schijnt?
Waar is de plaats waar ik ben,
waarnaar smaakt deze lucht?

Er is geen koffie in de cafetaria en
er is ook geen koffie in de coffeshop
er zijn frieten en saus en iets om te roken
en burens voor het huis die groeten met bier

Op groen doek de ballen elkaar klickend kussen
naar de karambolage gestuurd met een subtiel effect
zeer geconcentreerd is verloren of gewonnen
en daarna over bier samen gefilosofeerd

Je laat je zien en gooit kusjes naar alle kanten
tussen bloemen en fruit, vlees, kaas en vis
bent zo prachtig gekleed en ruikt echt heerlijk
om toonbaar te zijn op de zaterdagmarkt

De veren van de trampoline kreunen uur na uur
onder de sprongen van een onvermoeibaar kind
zijn vader knikt licht hiernaar toe en danst verlegen
in pantoffels met schuchtere nieuwsgierigheid

Hij staat in de zon met witte haardos en knippert
en streeft zijn haar als een kat die zich wast
de hond van verderop slaapt zijn baasje
langs het raadsel van de quinoa dat niemand bewondert

Marco zegt dat hij weer werk heeft gevonden
en een collega die Italiaans met hem spreekt
op zijn leeftijd heeft hij een probleem met de taal
maar het kostuum vol van de wielrenner past hem perfect

Riky heeft het hoofd vol van lokken, zelfbewust grijs
zoals het rood van haar nagels en het oranje van haar pak
van leer zo wild als zij eens was of nog is
wat een weesp bevestigt met een afgunstige steek

Reggie straalt meer dan de muur die hij verft
en lacht hij is schilder maar de kunstenaars daar
en wijst naar Thané, Peter en Vince
die blij zijn dat iemand hier weet wat ze doen

Jurre is stagiair bij de krant, studeert journalistiek
onderzoekt, interviewt, leert een story te schrijven
rijdt met zijn hoofd door een stad vol van gevaar
in de wereld van thrillers die hij wil verzinnen

Ze komen in tweeën, de operatie is gecompliceerd
Bij de Populieren wordt een hart getransplanteerd
er is nog de straat, er is nog het huis,
dankzij Corry, Lucia, Wanda, Florence

Wie zijn de anderen die bij mij zijn,
wiens ogen mij ontmoeten?
Wie zijn de anderen die bij mij zijn,
wiens woorden mij roeren?
Wie zijn de anderen die bij mij zijn,
wiens handen mij raken?

Florence graaft 's morgens stil de aarde om,
fluitert met de hark het onkruid uit, ziet zien
de uien, de knoflook, de rozemarijn
en vergeet tussen vrolijke handen haar thee

Jan droomt van boten en Corry van een landgoed,
groot genoeg voor haar ideeën en met plaats voor de paarden
die er alleen zullen zijn om ze te omhelzen zoals Nietzsche
en om met tranen een beetje gek te worden

Heidi moest als kind voor het huishouden zorgen
het was, de kolen, geen kans om te leren
twee meisjes, vier jongens heeft ze zelf opgevoed
nu vijf euro voor een lunch is bijna een luxe

Wim temt de katten en geeft hem voer
en voor hun zorg besteedt hij zijn pensioen
hij brengt voedsel op wielen met zijn scootmobiel
en frankfurter worstjes voor de kunstenaar

Vincent's wereld is het kleine grote vrije theater
in de buik van een schip dat van vreugde vibreert
wanneer de lichten en kleuren en lichamen pulsieren
gaat hij staan op het dek om de storm af te weren

Voor Wanda staat het reuzenrad stil en
de piano blijft ondanks vleugel op de grond
ze lacht en zegt dat ze hoogte-vrees heeft
en wij hier beneden zijn dankbaar daarvoor

Antwan is half Nederlands, half Duits en
ten minste half Italiaans, een koppige man
of hij nu een vijver opgraft of plotseling omvalt
hij heeft, hij staat op, hij is er nog steeds

Waad komt uit Aken, bezoekt ouders en broer
smoe van zijn dienst en van vier kinderen
hij wast nog de auto en laat de twee grote
zachtmoedig geloven dat ze hem helpen

Lucia's hart is groter dan de bibliotheek van haar dromen
en groter dan het land waar haar naam haar aan herinnert
er is plaats voor Roos en Antwan, voor tuinen en plannen
en voor een vreemde met honger om aan haar tafel te zitten

Avista is haar naam en het uitzicht is niet slecht
want ze is haar eigen baas, al met negentien jaar
hier op de schoonheidsmeil zoals de kapper ernaast
die vraagt of er iemand binnen is, ik wil schreeuwen, ja ik!

Was ist dies Ding das all das riecht
und hört und spricht?
Wer wird es sein zu dem ihr sprecht,
den ihr anseht und berührt?
Welchen Namen gebt ihr mir
als einen unter euch?

Wie ruikt dat alles?
Voor wie zijn de blikken,
de stemmen en handen?
Welke naam zal ik krijgen
om tussen jullie te zijn?

Een beweging, een zwaai,
een geritsel, een gezoem,
een op, een neer, een wenden en draai,
dan rusten en wachten en luisteren

Een klikken en rinkelen en
knakken en kraken en lachen
en licht dat in de duisternis valt
en flakkerend groter en groter wordt

Het ruikt en springt, wordt geschud
heen en weer onder een strak blauwe hemel,
in gele warmte vanuit hoeken die wisselen,
met zachte druk en sterke grip

Iets wordt breed, maakt zich los, stijgt
door jezelf naar boven, weet wie
ruikt en wie hoort en wie ziet; en aan wie
zijn deze blikken gericht

Wanneer is de tijd waarin ik ben,
wanneer speelt deze melodie?
Wanneer is de tijd waarin ik ben,
hoe vaak wordt het nog licht?
Wanneer is de tijd waarin ik ben,
hoe lang zal het nog duren?

Rinkelend begint de eerste melodie de dag
dat eindigt met explosies in de buurt
blikkend zoemen scooters met jonge kerels voorbij
met hun losse hoofden trots in lawaai en benzine

Kleine zwermen duiven kruisen over de wijk
vliegen naar huis naar de kanaries, de nachtegaal,
waar een oude man één van de laatste is die
met de snelste van hen nog steeds prijzen wint

De oude Ford Fiesta wordt alleen met vol gas bestuurd
genadeloos over het opgeworpen plaveisel gejaagd
de roest bloeit evenals de tatoeages vervagen
onder decennia van hard zijn tegen het leven

Onvergelijkbare kleuren, hypnotiserende patronen
zijn al meer dan tachtig jaar het familiebedrijf
zijn zoon is nu de baas en hij heeft soms tijd voor de paarden
alleen springen zoals de kampioen van vroeger werkt niet

Jenever, wijn, bier, wat drinken de mensen?
Veel, zegt de man in het wijnhuis achter de toonbank
en lacht, want als iemand het weet is hij het
meer dan een halve eeuw is de winkel al hier

Paolo komt al veertig jaar lang wekelijks uit Tilburg
met een goed humeur en zes meter goedkoop leer
als hij lacht beweegt zijn buik op en neer, heen en weer
rond van worstjes in deeg, één euro per stuk

Laurens kwam uit Indonesië toen hij vier jaar oud was,
in het midden van de vorige eeuw
zijn thuis is hier, maar bij de geur van een mango
of met zijn voeten in de zee voelt hij zich nog steeds verbonden

Patrick was er eerst en hij kent iedereen
trakteert op bier maar drinkt cola, rookt alleen sigaretten
hij kent de geschiedenis, heeft alle boeken gelezen
elk vertelt zijn waarheid, je moet de jouwe zelf vinden

Op zijn laatste dag na eenenveertig jaar
kijkt Giel terug vol geluk en lacht zonder weemoed
hij hielp de stad te groeien, in leven te blijven
met een geschiedenis die voortduurt in het nu

De mensen die vóór ons waren en hun verhalen
zijn verborgen in dingen, in de tijd en de aarde
punten op de lijn waar we vandaag op lopen
wie we zijn heet vragen waar we vandaan komen zegt Theo

Waar is de plaats waar ik ben,
waar deze wind naartoe waait?
Waar is de plaats waar ik ben,
waar dit licht naartoe schijnt?
Waar is de plaats waar ik ben,
waarnaar smaakt deze lucht?

Er is geen koffie in de cafetaria en
er is ook geen koffie in de coffeshop
er zijn frieten en saus en iets om te roken
en burens voor het huis die groeten met bier

Op groen doek de ballen elkaar klickend kussen
naar de karambolage gestuurd met een subtiel effect
ze